

Věc:	Oponentní posudek diplomové práce centra s respitní péčí na Dětském ostrově
Diplomant:	Bc. The Thi Hong Nhung
Vedoucí práce:	MgA Ondřej Císlar, Ph.D.
Akademický rok:	ZS 2017/2018
Vypracoval:	MgA. Filip Kosek

Předmětem diplomové práce nebylo pouze najít nové vhodné využití pro Dětský ostrov, ale především i hledání odpovědi na otázku, jaký by měl mít tento ostrov atmosféru a jak jej zapojit do kontextu města.

Diplomantka The Thi Hong Nhung se rozhodla toto extrémně lukrativní místo poskytnout té části společnosti, kterou se v běžném životě snažíme spíše vytěsnit nebo jí raději nevěnovat příliš pozornosti - totiž lidem s lehkou mentální retardací. Přichází s tezí, že se vlastně jedná o jednu z menšin ve společnosti, a je tedy důležité se snažit o její integraci do společnosti. V rámci analýzy k diplomové práci uvádí, že postoj západní civilizované společnosti vůči handicapovaným osobám (stejně tak jako k menšinám) se postupně mění od represivního přístupu ve starověku, přes středověký charitativní přístup až k dnešnímu inkluzivnímu přístupu, který se objevuje od druhé světové války, v našem kontextu spíše až po roce 1989. Umístěním centra respitní péče do historického jádra a ještě k tomu na Dětský ostrov diplomantka dokazuje, že s tímto přístupem souhlasí a tudíž ho deklaruje i v architektuře.

Volba a umístění této funkce na toto místo je překvapující a odvážná odpověď na ateliérové zadání. V rámci zadání však nerozumím skutečnosti, proč musí každý projekt skončit nutně "hmotou", domnívám se, že v rámci diplomové práce by měl každý student odpovědět na zadání svobodně bez ohledu na to v jaké kategorii se pohybuje a že výsledkem práce nemusí být vždy architektura. Tím narážím na podle mého názoru v práci nedostatečnou obhajobu, zda na dětském ostrově stavět či nikoliv.

Umístění stavby v rámci ostrova považuji za kompozičně správné, možná bych uvažoval o zarovnání hmoty s blokem mezi ulicemi Vodní a Malátova, čímž by dům pokorněji hmotově navázal na bloky na Janáčkově nábřeží, ale zase by se tím rozbilo umístění v rámci Dětského ostrova. Hmotové řešení jsem zpočátku považoval buď za málo nebo naopak příliš radikální, ale při bližším ohledání jej považuji za správné. Nové napojení severního cípu, zpřístupnění jižního cípu a vytvoření pobytového schodiště pro kontakt s vodou jsou logické a jasné kroky.

Za velké plus návrhu považuji sestavení stavebního programu a defakto definování nové typologie, nebo spíše hybridní typologie neboť domů tohoto typu zatím nebylo příliš mnoho, ani u nás, ani ve světě zrealizováno. Dům je zdařilým hybridem mezi bytovým domem, domem pro seniory, parkovým pavilonem s kavárnou a chráněnou dílnou. Zdařilé je i oddělení železo betonové a dřevěné konstrukce z před-vyrobených panelů, jejichž použití významným způsobem zjednoduší výstavbu na komplikovaném místě.

Jednoduchá až elementární hmota domu v sobě skrývá dobré dispoziční uspořádání objektu, rafinované prostorové uspořádání (převýšené prostory v parteru, pobytové schodiště u Vltavy navazující na restauraci, zabydlené chodby) i uvěřitelné kombinace různých funkcí v jednom objektu. Obytné prostory působí příjemně a skromně, společné prostory velkoryse a obyvatelně. Z mého pohledu považuji za nevhodné propojení denního stacionáře s čistě veřejnou funkcí studovny. Otázkou je, jakým způsobem by v praxi fungoval průběžný balkon kolem celého domu s ohledem na obyvatele domu a soukromí. Půdorysy, řezy i pohledy jsou čitelné a celková úroveň výkresů je na vysoké úrovni.

Dům se zdá být jakousi zvláštní archou, která připlula po Vltavě z jiných krajín, trvale zakotvila na Dětském ostrově ovšem s tím rozdílem, že kajuty jsou nahoře a paluba dole. Dům je vystaven zevnitř ven, jeho výraz je velmi skromný až strohý, což je s ohledem na své okolí nečekané, ale sympatické řešení. Průběžné balkony s tenkým ocelovými sloupky a dřevěná fasáda, která časem zešediví dodávají domu zvláštní ne-pražský až bizarní charakter, což

považuji za jednu z největších kvalit projektu. Dům je takový jako jeho obyvatelé trochu divný, svůj.

Za slabé místo projektu považuji celkovou úroveň, srozumitelnost a jasnost autorské zprávy, po jejímž přečtení jsem nebyl s to pochopit, čím se tato práce zabývá a jaký je koncept. Je jasné, že ne každý architekt je rozený spisovatel, ale nechat si udělat korekturu textu by měla být samozřejmost.

Dalším slabším momentem projektu je diplomantkou mnohokrát proklamovaná propojenost i jeho otevřenost v rámci ostrova. Zapojení duševně nemocných lidí do života ostrova a propojení návštěvníků s obyvateli domu. Chybí zobrazení atmosféry ostrova z pohledu chodce a zachycení propojenosti domu s jeho okolím. Stejně tak by bylo vhodné vidět atmosféru pobytového schodiště. Pokud propojení a zapojení nebude fungovat stává se z projektu respiračního centra izolované ghetto, jehož izolovanost by byla ještě umocněna umístěním na ostrově, což je přesný opak toho, čím chce tento dům být.

Závěr

Zpočátku jsem si zvolenou funkcí, umístěním a hmotovým řešením, které diplomantka zvolila nebyl příliš jistý, ale po krátkém pohovoru, prostudování ostatních projektů v rámci atelieru Ondřeje Číslera jsem toho názoru, že se jedná o suverénní a dobře odprezentovanou diplomovou práci, kterou doporučuji k obhajobě a odpoví-li diplomantka na výše uvedené výtky a připomínky navrhuji stupeň hodnocení "A".

Možná, že analogie s Noemovou archou není úplně na místě, ale přeci snad trochu ano, protože důstojně žít a přežít si zaslouží nejen ti nejsilnější, nejkrásnější a nejlepší, ale i ti slabší, kterým nebylo shůry dáno a je dobře, že se tomuto tématu společnost i diplomantka The Thi Hong Nhung čím dál více věnuje.

V Praze 4.2.2017

MgA Filip Kosek

